

Корінь життя

Олег Паламарчук

Коли народжувалася дитина, за давнім українським звичаєм батьки на її честь садили дерево. Зеленим братом для новонародженого Максима став молоденький дубок, що прийнявся навпроти хати. З літами обидва окріпли, підросли.

Не сиділося чомусь на батьківщині Максимові. У пошуках легкого хліба подався він, наче перекоті поле, у світи. Як пішов — так і пропав.

Мало не щодня виходила мати на битий шлях виглядати сина, тільки все даремно, бо забув нащадок дорогу до рідної домівки, відцурався, осів у столиці.

Не навідується Максим до села, соромиться материзни, селянського походження і мови рідної соромиться.

А дуб тим часом піднявся — велетень, обійстя затулив своїми могутніми вітами. Притулиться стара ненька до нього, мов до синочка, сльозу пустить. Де її Максим? Чи не занедужав часом? Чує недобре материнське серце.

Уже другий рік мучить недуга чоловіка. І жоден лікар ні за які гроші не вилікує, не годен відповісти, що то з ним коїться.

Прослухав якось Максим, що живе в одному селі ворожка-планетниця. Порадили звернутися до неї. Не вірив учений чоловік у всілякі забобони, але коли мордує хвороба, то і чортові душу радий продати аби полегшало.

Ворожка подивилася на бліде обличчя Максима і скрушно похитала головою:

— Загубив ти себе, чоловіче. Єдиний, хто тебе порятує — твій зелений брат, дуб-велетень. Вставай досвітками і вмивайся щодня росою з його листя. Доки дубові — доти й тобі жити.

Та й поїхав Максим додому, до матері. Хоч не йняв віри ворожці, але коли спробував раз-другий ороситись — таки покращало. Наче вдруге і світ народився.

— Заберу я цього дуба до себе у місто, — сказав Максим матері.

— Що ти, синку — він же усохне, як тільки підрубаєш його коріння, — занепокоїлася мати.

Замислився Максим над своїм життям та долею.

— А я? — запитав себе. — Як існував увесь цей час без батьківщини? Правда твоя, ненько: людина, як і дерево, без коріння не може жити!